

DE GENERACIÓ EN GENERACIÓ

Encara recordo les històries que m'explicava la meva àvia en les fredes nits d'hivern de 1950. Ella sabia que la seva vida s'anava apagant cada vegada més de pressa, el càncer avançava pel seu cos amb rapidesa dia rere dia. Va ser aleshores quan ens començà a explicar aquells contes que en aquells temps creia que eren únicament fruit de la seva imaginació.

Londres era tenyit de blanc, el fred de febrer ens replegava a tots a casa i no hi havia res millor que asseure'ns vora la llar i escoltar els relats de l'àvia. Jo tenia nou anys i estimava a aquella dona plena de saviesa com no estimava a ningú. Ella em va ensenyar tot el que sé, em va protegir de la por, però a la vegada i sense adonar-me'n m'estava preparant per enfrontar-me a qualsevol problema o obstacle que em trobés en el meu camí.

Aquella tarda la calor del foc i l'olor del fum que desprenia la llenya en cremar-se anava omplint tots els racons de la casa familiar. Els meus germans i jo érem a la saleta esperant impacients l'àvia, aquell vespre ens havia d'explicar una nova història.

Com cada dimarts arribà a dos quarts de vuit. En sentir els passos pel passadís, sabíem que era ella. La seva manera de caminar era única, de fet, tota ella ho era. L'elegància del seus passos sempre m'havia recordat els àngels, però aquell dia la similitud va ser extraordinària. La seva pell clara contrastava amb aquells ulls de carbó. El seu somriure, aliat amb aquella mirada tan dolça, plena de vida ens observava enfront la porta. En aquell moment sabíem cada un el que havíem de fer. Mentre l'àvia prenia el cafè i les pastes amb la mare, els petits havíem de posar-nos el pijama i estirar-nos als nostres respectius llits. Tan puntual com sempre, a les vuit ja estava asseguda a l'altre cantó del meu i acariciant-me el front començà a narrar:

- Hi havia una vegada, una noia de 16 anys anomenada Charlotte.

Vivia en una mansió en un poble rural que es troba prop de Londres.

La seva família posseïa totes les terres que envoltaven la casa, per tant, era d'una família realment rica. Mai no havien viscut a la ciutat però el seu pare va decidir invertir els estalvis familiars en construir una fàbrica a la capital. Dos dies després de ser instal·lats a aquell nou palauet tota la família va anar de visita a la fàbrica que portava aleshores dos mesos en funcionament. A la Charlotte li

semblà extraordinari tot aquell món de màquines, carbó, treballadors... Era un món totalment diferent al seu, al que ella estava acostumada, en el que havia viscut durant tota la vida. Va observar el que feien els treballadors i mentre passejava pels passadissos que quedaven entre les files de màquines alguna cosa s'accionà. Es creuaren les mirades i en aquell instant, sense conèixer-se, es començaren a estimar. Tot i així, ells encara no ho sabien.

Ell era un obrer jove, d'uns 19 anys. El seu nom era Daniel. El seu atractiu va deixar bocabadada la Charlotte. I per la cara que feia el noi, li passà el mateix en veure-la a ella.

Anaren passant els dies i tots dos pensaven l'un en l'altre però cap dels dos trobava la manera de veure's. En Daniel es posà a treballar com un autèntic obsès per així convertir-se en la mà dreta del pare de la noia. Mica en mica el seu nom s'anava sentint amb més freqüència per la fàbrica i el pare de la Charlotte se n'adonà. Aquest, concertà una reunió amb el jove i li oferí un ascens laboral. No era gaire cosa però li donava tot el que el noi podia demanar, es tractava d'una oferta com a criat a casa seva. La idea de poder veure a totes hores a la noia amb la que portava somiant tant de temps el cegà per complert i, com era de suposar, acceptà immediatament. Es mudà a la casa una setmana més tard i s'instal·là en una petita habitació situada prop de la cuina. Semblava que tots els seus objectius a la vida s'haguessin esborrat i transformat en un de sol: fer que la filla de l'encarregat, aquella noia que havia vist un any enrere a la fàbrica i se n'havia enamorat bojament, l'estimès.

Arribat un dia va decidir donar el primer pas. No sabia ben bé com fer-ho, desitjava que fos especial. Finalment, després de moltes hores trobà la manera d'apropar-se a la Charlotte. Una nit, quan tothom dormia s'acostà a l'habitació de la noia i per sota la porta hi va fer passar una carta on hi deia: una mirada val més que mil paraules.

El dia següent era esplèndid, el sol brillava i els ocells cantaven, un fet realment estrany entre la pobresa que inundava Londres.

La Charlotte es despertà a les nou del matí per començar les seves classes de piano. En aixecar-se del llit va veure el sobre a prop de la porta i en llegir el que hi deia no entenia res. Ella encara no sabia que aquell noi que havia vist a la fàbrica estava vivint a casa seva ja que tenia totalment prohibit parlar amb els criats o acostar-se a les seves habitacions. Un cop acabada la classe diària de

piano es dirigí cap al porxo del jardí per prendre el te amb la seva tieta i fou allí quan va veure per segon cop a aquell noi, però aquesta vegada treballant en el jardí de casa seva. En aquell moment ho va entendre tot.

Durant els sis mesos següents es van anar veient d'amagades el primer i l'últim divendres de cada mes a l'habitació del noi. Allí parlaven d'un munt de coses, jugaven a jocs, creaven històries, ell li ensenyava a construir estris i ella a escriure i mil coses més... Van ser uns sis mesos extraordinaris. Però compartir només a soles dues nits al mes aviat va ser poc. L'amor entre tots dos anava creixent i ells se n'anaven adonant. Cada vegada es veien més constantment; primer la xifra de visites va augmentar a tres nits mensuals però mica en mica van acabar veient-se fins a quatre dies a la setmana. Realment, no eren conscients del risc que patien però a ells tant els hi era.

Una nit, mentre en Daniel rebia una classe de lectura de la Charlotte va omplir-se de valor i apropant-se poc a poc a ella, li va fer un petò als llavis. El temps va parar-se completament. Va ser justament en aquell moment quan el pare de la noia els sorprengué.

L'home agafà la Charlotte fortament pel braç i la portà a la seva habitació. Aquella nit la noia va rebre una forta pallissa del seu pare. Ella, adolorida, es posà a pensar en com podria perjudicar-los aquella relació. Ella entengué com afectava tot allò la seva família, tacava el nom del seu pare per complet, però li importava perquè ella mai havia estimat el seu pare, probablement no havia compartit amb ell un dia sencer des de feia molts anys, tants que ni se'n recordava. Amb el seu cos i els seus sentiments plens de cops arribà a una important decisió: fugiria amb en Daniel tant d'hora com fos possible.

Va tardar un mes i mig en poder tornar a trobar-s'hi. Només disposaven de cinc minuts per parlar ja que des de l'incident estava totalment controlada pels seus pares i germans. Va explicar-li el pla al detall; no era gaire complicat, consistia en el següent: havien de trobar-se a l'hora del bany, només tindrien mitja hora per fugir i si sortia malament no tindrien cap altra oportunitat. La Charlotte agafaria tots els seus estalvis i objectes de valor, i, venent-los, en trauria un bon grapat de diners amb els quals podrien començar una nova vida. Un cop havent fugit agafarien el primer tren que sortís cap a Manchester. Allà hi havia casetes en bon estat i a un preu assequible, ella ho sabia perquè abans de mudar-se a Londres van estar mirant per anar a viure-hi. Una vegada a la ciutat

en Daniel s'hauria de posar a treballar en alguna fàbrica propera i la Charlotte treballaria de professora en alguna de les escoles. I a partir d'aquell moment dependria del destí tot el que pogués passar. En Daniel va acceptar sense pensar-s'ho dues vegades, l'única cosa que el retenia en aquella casa era la seva estimada i, quan va proposar-li passar un futur junts, no va tardar més de dos segons a respondre-li que sí.

Van decidir trobar-se al cap d'una setmana a la porta del servei a l'hora del bany com havien acordat anteriorment. La noia va recollir-ho tot i ell va fer el mateix .

No va ser complicat arribar a Manchester, tot va sortir com havien planejat. Una vegada comprada la seva casa i havent trobat tots dos treball van casar-se. La vida de la Charlotte havia canviat radicalment: havia passat de ser una noia a una dona en qüestió de poc més d'un any. Tot era diferent de com havia sigut fins aleshores, però de totes maneres, cap dels dos mai havien sigut tan feliços.

El seu primer fill, en David, no va tardar en arribar. Eren una parella jove, que s'estimaven i tenien tota la vida per davant.

Amb els estalvis que van anar recollint any rere any, van obrir una botiga de perfums, que va tenir un èxit impressionant i mica en mica es va anar expandint per tot Anglaterra i més tard per tot Europa.

Van fer molts diners, una gran part dels quals la van destinar a associacions per acabar amb l'explotació infantil a les fàbriques i als orfenats d'Anglaterra.

L'amor que compartien va fer que mai no es penedissin de totes les persones i coses que van deixar enrere. I tot i la por que tenien al principi, el desig de compartir un futur junts va ser clau per poder tirar endavant. Mai no hagués sigut possible aquesta història si un dels dos hagués posat per davant la seva por.- Va explicar-nos l'àvia.

Acte seguit el vostre oncle-avi, el meu germà, va preguntar com va continuar la història i l'àvia va seguir:

-Bé, van continuar la seva vida, van tenir quatre fills més i es tornaren a mudar a Londres. La Charlotte no va saber mai mes res sobre la seva antiga família i tampoc no li'n va caldre. En Daniel va morir als 62 anys per una pneumònia i la seva esposa va continuar la seva vida de vídua trobant molt i molt a faltar al seu estimat.

En aquell moment no vaig entendre-ho, però quan vaig ser més gran tot va començar a tenir sentit, la meva àvia m'havia explicat la seva història!

De veritat àvia Sam? Això va passar de veritat?

Sí. Per això us ho explico, petits, perquè us adoneu que per molt complicats que semblin els vostres somnis, si ho intenteu amb la vostra ànima ho aconsegiu. M'hagués agradat que conegués la vostra besàvia, us hagués ensenyat tant...I ara a dormir, que ja és tard.

Està bé, bona nit!!!- van dir els dos nens escoltant el que els explicava la Sam.